

Ce poate fi mai vesel?

Încă o dată, regizorul Radu Afrim își arată preferința pentru un anumit „free style“, dar și pentru o tematică anume. După *Blue Escape*, *Job*, *Ocean Café*, *Alge*, tema cuplului revine, găsită într-o proză de Samuel Beckett și reprezentată într-o „adaptare mai mult decât liberă și music-hallizată“. Uneori, avem impresia că noul spectacol *No Mom's land* este un adaos, un posibil moment al altuia anterior. Dacă-l știam mai devreme, cântecul Adei Milea despre micul „cetoplasmic cetaceu“ ne-ar fi adus lămuriri în plus la *Ocean Café*.

Pe un podium decorat cu vrejuri de floarea-soarelui și un ecran azuriu, plasați temporar lângă un closet util personajului masculin, cei doi actori încep o poveste pe care vor încerca (simt că trebuie) s-o facă tot mai veselă. Talentul și inteligența lor vor reuși. „Să trec la ceva mai vesel?“, întreabă mereu Nicu Mihoc, știind, firește, că povestea bărbatului infantil și a prostituatelor păguboase, cu inimă bună de mamă, nu-i cel mai grozav divertisment de „café teatru“ la ceas de seară. Pentru că prostituata *Lulu* (mais où sont les *Lulu* d'antan?) va muri, în final, nu de cuțit, ca la Wedekind, ci sufocată accidental cu o bomboană în laringe, iar bărbatul, copilul neajutorat, nu va mai avea patul unde să somnoleze ca în pânțele matern, rămânând singur într-o lume care nu-i cea

mai caritabilă cu puțință... Cam asta-i povestea, dar ritmul variat, cupletele, „cârligele“ interactive, talentul actorilor și, bineînțeles, tonul lor – ce conțiază enorm! – îi dau veselia așteptată de cei care o „consumă“ fumând și sorbind din pahare. Deși parodia postmodernă este în floare, o legătură cu tradiția există: sub coaja amuzamentului jucat („Râzi, piaiță!“), dăm de sâmburele tare, grav, demn de priceperea psihiatrului...

Spectacolul „deconstruit“ e înțesat de cântecele Adei Milea, inconfundabile și inconfundabilă: „Pleacă / Lacrimile mă îneacă“ sau „Uite-o bancă / e banca pe care aș vrea să trăiesc“ sau inevitabila manea: „Ai parai! Dai!“. Actrița ne convinge că, într-adevăr, nu poți fi ludică fără inteligența adecvată, pe care o are cu prisosință. Alături de ea, Nicu Mihoc trebuie auzit cum susține partitura acestui spectacol mozaicat, cocteil de umor absurd, negru, licențios, stupid, fecalier, parodic, în care discernem picături de Ionescu („ești toată chircită, încovoiată, cu picioarele unul lângă altul, fără formă, fără fond“) sau – de ce nu? – de Mazilu („pe mine mă doare inima să părăsesc o casă fără să fiu dat afară!“).

Să sperăm că amândoi se vor păstra în verva premierei!

Teatrul „Luni“, în colaborare cu Teatrul Act, București – No Mom's land, după Samuel Beckett. Regia: Radu Afrim. Scenografia: Rodica Botez. Muzica: Ada Milea. Cu: Ada Milea, Nicu Mihoc, Mihai Iordache (instrumente de suflat). Data premierei: 18 septembrie 2001.